

Crim i càstig en aigües internacionals

RAFAEL VILASANJUAN, periodista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 1 de juny del 2010

Hi deu haver moltes vies perquè els jueus que vulguin viure en pau a Israel ho aconseguixin, però la d'ahir no n'és una. Al contrari, la massacre d'activistes que viatjaven en el vaixell propalestí en direcció a Gaza únicament contribueix a mostrar a la comunitat internacional –i especialment a l'opinió pública més allunyada del dia a dia d'aquest conflicte sense fi– alguns dels mètodes que l'Exèrcit d'Israel aplica sistemàticament al territori.

En contra del que es pensa, l'atac d'ahir no va ser un acte excepcional. La massacre dels activistes és el que en circumstàncies normals es produeix a Gaza quan hi ha represàlies. La diferència en aquesta ocasió és que eren estrangers, però la desproporció amb què Israel utilitza la seva força és la mateixa que ja coneixem. Tampoc va ser accidental. Qui hagi freqüentat Gaza sap que les forces de defensa israelianes, fins i tot en les èpoques més dures de la primera i segona Intifada, estan perfectament instruïdes per atemorir, si això és el que verdaderament pretenen, o per matar, quan el que volen és matar.

¿Per què el Govern d'Israel desafia la comunitat internacional? ¿Per quin motiu ataca un vaixell de bandera turca, un país islàmic que no és precisament el seu pitjor enemic? ¿Per què posar-se en contra l'opinió pública?

No sembla que hi hagi arguments per a tanta pregunta. D'aquí ve que no hàgim trigat a escoltar que en el vaixell hi viatjaven terroristes i persones

que els donen suport. El problema no és que sigui un argument difícil de creure, el problema és que Israel fa temps que ha deixat de considerar que es dedica a matar éssers humans per matar principis. D'aquesta manera, la línia que marca diferències entre terroristes, activistes i civils es fa imperceptible. Tothom qui no està contra la causa palestina, per naturalesa, es converteix en enemic. El vaixell, en aquest sentit, ho era.

Qualsevol guerra genera qüestions incomprensibles, però l'atac de l'Exèrcit israelià, a més a més, és criminal. La Flota de la Llibertat va ser atacada quan navegava per aigües internacionals, quan pretenia trencar un setge que impedeix l'entrada d'ajuda humanitària a la franja de Gaza.

El bloqueig, que va imposar el Govern israelià el 2007 amb la intenció d'impedir que Hamàs aconseguís recursos, no ha debilitat el moviment radical i, no obstant, ha enfonsat Gaza en la misèria, l'ha convertit en una autèntica presó a cel obert i ha castigat col·lectivament un milió i mig d'habitants. Ningú pot negar que una bona part dels atacs palestins que provenen de Gaza siguin terroristes, i que Hamàs els doni suport, però ni tots els palestins recolzen Hamàs, ni de bon tros tots són terroristes.

La idea, en canvi, que com que els terroristes, per definició, no respecten lleis ni convencions els governs poden tenir mà lliure a l'hora de fer-hi front, constitueix un acte criminal a l'altura dels atemptats que acaben segant la vida de persones innocents al centre de Tel Aviv, Jerusalem o Nova York. És la mateixa lògica que ha guiat aquests atacs, per això no és suficient condemnar. La comunitat internacional hauria de pressionar per controlar aquestes aigües si no vol ser còmplice del pròxim error. Seria a més a més, el millor càstig per a qui ha comès un crim.